

Arrest

nr. 217 106 van 20 februari 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Philippe ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 11 februari 2019 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 7 februari 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septiesL).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DE LANGE, die loco advocaat P. ROELS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 7 februari 2019 neemt de verwerende partij een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies L). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

“Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: S. (...)

voornaam: F. (...)

geboortedatum: (...)1998

geboorteplaats: Eritrea

nationaliteit: Eritrea

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van VLAS op 07.02.2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene werd gehoord op 07.02.2019 door de politiezone van PZ VLAS en verklaart dat hij sinds november 2018 in België verblijft. Hij verklaart niet te weten waarom hij in België is. Betrokkene verklaart niet te kunnen terugkeren naar zijn herkomstland omwille van de politieke problemen in Eritrea.

Betrokkene verklaart geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds november 2018 in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van VLAS op 07.02.2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds november 2018 in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene werd gehoord op 07.02.2019 door de politiezone van PZ VLAS en verklaart dat hij sinds november 2018 in België verblijft. Hij verklaart niet te weten waarom hij in België is. Betrokkene verklaart niet te kunnen terugkeren naar zijn herkomstland omwille van de politieke problemen in Eritrea.

Betrokkene verklaart geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Betrokkene is niet in het bezit van documenten, bijgevolg dient zijn nationaliteit bepaald te worden.

De grens waarnaar betrokkene zal worden teruggeleid, zal worden bepaald in een beslissing tot vaststelling van de grens, nadat de nationaliteit vaststaat en het risico op schending van artikel EVRM

werd onderzocht. Tegen deze beslissing kan een schorsend beroep bij de RVV ingesteld worden. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds november 2018 in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken teneinde de grens te bepalen.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, C. S. (...), attaché, gemachtigde Voor de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie van PZ VLAS, en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Brugge, de betrokkene, S., F. (...), op te sluiten in de lokalen van het centrum te Brugge

Naam en hoedanigheid, datum, handtekening en stempel van de overheid

(naam en functie validerende ambtenaar), gemachtigde Voor de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (1), (3)

Brussel, 07.02.2019"

Uit de bewoordingen van de bestreden akte blijkt dat deze akte drie onderscheiden beslissingen bevat: een bevel om het grondgebied te verlaten (zonder termijn voor vrijwillig vertrek), een beslissing tot terugleiding naar de grens en een beslissing tot vasthouding.

1.2. Op 12 februari 2019 neemt de verwerende partij een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats om de verantwoordelijke lidstaat te bepalen die aan verzoeker op 13 februari 2019 wordt betekend.

2. Over de vrijheidsberoving

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, blijkt uit artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet) dat deze enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen deze beslissing.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

3.2.2. De verwerende partij stelt in haar nota met opmerkingen:

"Uit het administratief dossier blijkt dat de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats werd genomen om de verantwoordelijk lidstaat te bepalen op grond van artikel 24, lid 1 en artikel 28, lid 2 van de Dublin III-verordening.

Ook blijkt uit het administratief dossier dat d.d. 11 februari 2019 een overnameverzoek gericht werd aan de Deense autoriteiten op grond van artikel 18.1.b. van de Dublin III-verordening.

De thans bestreden beslissing sorteert geen rechtsgevolgen meer gelet op de nieuwe beslissing tot vasthouden in een welbepaalde plaats waaruit blijkt dat thans de Dublin III-verordening van toepassing is en niet de terugkeerrichtlijn.

De toepassing van de Dublin III-verordening sluit de toepassing van de Terugkeerrichtlijn uit.

Nu de thans bestreden beslissing geen rechtsgevolgen meer sorteert, is niet voldaan aan de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid."

3.2.3. Ter terechtzitting geeft de raadsman van verzoeker aan te betwisten dat de bestreden beslissing niet langer uitvoerbaar zou zijn. Hij stelt dat er geen enkele garantie is dat de bestreden beslissing niet uitgevoerd zal worden. Tevens wijst hij op artikel 24, lid 4 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna: de Dublin III-verordening), dat luidt:

"4. Wanneer een persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder d), van deze verordening wiens verzoek om internationale bescherming in een lidstaat bij definitieve beslissing is afgewezen, zich bevindt op het grondgebied van een andere lidstaat, kan die andere lidstaat hetzij de eerstgenoemde lidstaat verzoeken de betrokkene terug te nemen, hetzij gebruikmaken van een terugkeerprocedure overeenkomstig Richtlijn 2008/115/EG. Wanneer die andere lidstaat besluit de eerstgenoemde lidstaat te verzoeken de betrokkene terug te nemen, zijn de regels van Richtlijn 2008/115/EG niet van

toepassing.” Hij stelt dat uit deze bepaling kan worden afgeleid dat de bestreden beslissing nog zou kunnen gelden.

3.2.4. Het wordt niet betwist dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens in casu moet worden beschouwd als een terugkeerbesluit en een verwijderingsbesluit in de zin van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn).

Het bestreden bevel met terugleiding is in rechte gegrond op artikel 7, eerste lid, 1° en artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Deze bepalingen vormen op hun beurt de omzetting van artikel 6, lid 1 en van artikel 8, lid 3 van de Terugkeerrichtlijn. Verder blijkt geenszins dat met het bestreden bevel met terugleiding een overdracht wordt beoogd naar een verantwoordelijke lidstaat zoals bepaald in de Dublin III-verordening.

Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding kadert in tegendeel volledig in en is beperkt tot een terugkeerprocedure zoals voorzien in de Terugkeerrichtlijn.

3.2.5. Met nemen van het bestreden bevel met terugleiding heeft de verwerende partij bijgevolg uitvoering gegeven aan het Unierecht. De Raad is bijgevolg, in het kader van de beginselen van voorrang en volle werking van het Unierecht, ertoe gehouden om de relevante nationale bepalingen en regelingen conform het Unierecht, uit te leggen.

3.2.6. Het opzet van de Terugkeerrichtlijn bestaat erin illegaal verblijvende derdelanders vrijwillig dan wel gedwongen te laten terugkeren naar ofwel hun land van herkomst, ofwel een derde land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of andere regelingen, ofwel een ander derde land waarnaar de derdelander besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt toegelaten (zie artikel 3, leden 3 en 4 van de Terugkeerrichtlijn alsook artikel 1, leden 5 en 6 van de Vreemdelingenwet).

Het terugsturen van een illegaal verblijvende derdelander naar een andere lidstaat kan op grond van het Unierecht niet als terugkeer worden beschouwd. In uitzonderingsgevallen bestaan hier echter wel mogelijkheden voor op grond van bilaterale overnameovereenkomsten of op grond van de Dublinregels (Zie Terugkeerhandboek, p.8, zoals opgenomen in de aanbeveling (EU) 2017/2338 van de Commissie van 16 november 2017 tot vaststelling van een gemeenschappelijk “terugkeerhandboek” voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij de uitvoering van terugkeergelateerde taken (Pb.L. 19 december 2017, afl. 339, 126).

De Terugkeerrichtlijn die dateert van 2008 vermeldt niet uitdrukkelijk wat er moet gebeuren wanneer een lidstaat gebruik wil maken van de door de Dublin III-verordening geboden mogelijkheid een andere lidstaat te verzoeken een illegaal verblijvende derdelander terug te nemen. In de Dublin III-verordening van 2013 wordt daarentegen het een en ander wel uitdrukkelijk geregeld en zijn duidelijke regels vastgelegd die bepalen wanneer de Terugkeerrichtlijn en de Dublin III-verordening van toepassing zijn.

Artikel 24, lid 2 van de Dublin III-verordening bepaalt dat een lidstaat die besluit om het Eurodac-systeem te raadplegen wanneer een illegaal verblijvende derdelander op zijn grondgebied wordt aangetroffen, na zo snel mogelijk na ontvangst van een Eurodac-treffer, en in ieder geval binnen twee maanden na ontvangst van de Eurodac-treffer, een verzoek tot terugname moet indienen op grond van artikel 18, lid 1, onder b), c) of d) van deze verordening.

Aldus blijkt dat indien de verweerder zoals in casu besluit het Eurodac-systeem te raadplegen en hij een concreet aanknopingspunt heeft dat verzoeker een beschermingsverzoek heeft ingediend in een lidstaat dat ofwel in behandeling, ofwel ingetrokken dan wel afgesloten is, waardoor de vreemdeling op grond van de Dublin III-verordening aan een andere lidstaat van de Europese Unie zou kunnen worden overgedragen, hij er op dat ogenblik niet voor kan opteren een terugkeerbesluit en een verwijderingsbesluit te nemen in toepassing van de Terugkeerrichtlijn (RvS Nederland 24 januari 2013, nr. 201207445/1/V3, RvS Nederland 1 maart 2013, nr. 201207724/1/V3, Terugkeerhandboek van de Europese Commissie p. 27-29).

In deze situatie prevaleert immers de Dublin III-verordening als *lex specialis* boven de Terugkeerrichtlijn. In het Terugkeerhandboek wordt dit als volgt uitgelegd: *“In dit geval is de Dublinverordening van toepassing op basis van het onderliggende beginsel dat iedere onderdaan van een derde land die een asielerzoek indient in een van de lidstaten, zijn of haar behoefte aan internationale bescherming*

volledig door één lidstaat moet laten beoordelen. Een lidstaat kan deze onderdaan van een derde land niet naar een derde land terugsturen; in plaats daarvan kan hij deze onderdaan alleen naar de op grond van de Dublinverordening verantwoordelijke lidstaat sturen, die zijn of haar verzoek moet beoordelen." (p. 28).

De toepassing van de Dublin III-verordening, sluit bijgevolg een terugkeer in de zin van de Terugkeerrichtlijn uit.

3.2.7. Bij de nota met opmerkingen voegt de verwerende partij een kopie van de beslissing van 12 februari 2019 tot het vasthouden in een welbepaalde plaats om de verantwoordelijke lidstaat te bepalen. Deze beslissing werd genomen op grond van de artikelen 24, lid 1, en 28, lid 2, van de Dublin III-verordening en dit in navolging van een positieve Eurodac-hit voor Duitsland en Denemarken. Verder voegt de verwerende partij een kopie van het terugnameverzoek dat op 11 februari 2019 aan Denemarken werd gericht op basis van artikel 18, lid 1, b) van de Dublin III-verordening.

In het administratief dossier bevinden zich de Eurodactreffers van 8 februari 2019 die een positief resultaat gaven voor Duitsland en Denemarken. Deze treffers vermelden de codes "DK1(...)" en "DE1(...)". Volgens artikel 24, lid 4, iuncto artikel 9, lid 1, van de Eurodac-verordening nr. 603/2013/EU, wijzen "DK" en "DE" op de kenletters van de lidstaten. Het daaropvolgende cijfer "1" wijst op een persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt. Er is dus een duidelijk aanknopingspunt dat de verzoeker een beschermingsverzoek heeft ingediend in Denemarken en Duitsland.

Gelet op de elementen van het administratief dossier kan niet worden betwist dat op 11 februari 2019 een overdrachtsprocedure op grond van de Dublin III-verordening werd opgestart. Het is dan ook vanaf dit moment dat de Dublinregels van toepassing zijn en prevaleren op de Terugkeerrichtlijn.

3.2.8. Gelet op wat voorafgaat, de elementen van het administratief dossier en tezamen met de duidelijke bevestiging van de verwerende partij in de nota met opmerkingen en ter terechtzitting dat de bestreden beslissing geen rechtsgevolgen meer sorteert, stelt de Raad vast dat de verwerende partij bij het nemen van de voornoemde beslissing van 12 februari 2019 meteen ook minstens impliciet doch zeker heeft beslist om het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten en de bijbehorende beslissing tot terugleiding naar de grens op te heffen.

Dat in de beslissing van 12 februari 2019 niet uitdrukkelijk wordt gesteld dat de bijlage 13septies van 7 februari 2019 is opgeheven, doet geen afbreuk aan het feit dat het nemen van een nieuwe beslissing ook minstens impliciet, doch zeker, de opheffing kan inhouden van een eerdere beslissing die volgens het toepasselijke Unierecht incompatibel is met deze nieuwe beslissing, quod in casu.

3.2.9. In zoverre de raadsman van verzoeker verwijst naar artikel 24, lid 4 van de Dublin III-verordening dat de keuze laat tussen een toepassing van de Dublin III-verordening of van de Terugkeerrichtlijn, merkt de Raad op dat uit de voorliggende gegevens thans niet blijkt dat het beschermingsverzoek van verzoeker definitief werd afgewezen in Duitsland of Denemarken. Bovendien volgt uit de bewoordingen van deze bepaling dat vanaf het moment waarop autoriteiten besluiten een Dublinverzoek in te dienen, quod in casu, *"de regels van Richtlijn 2008/115/EG niet van toepassing [zijn]"*.

Tenslotte wijst de Raad erop dat in het geval het Dublinverzoek niet leidt tot terugname door Denemarken of door Duitsland, de verwerende partij ertoe gehouden is opnieuw een terugkeerprocedure op te starten gelet op het illegaal verblijf van verzoeker. Dit zal gepaard moeten gaan met het nemen van een nieuwe beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, desgevallend met een beslissing tot terugleiding, aangezien de thans bestreden beslissing minstens impliciet doch zeker opgeheven is en dus geen rechtsgevolgen meer sorteert.

Waar verzoeker nog verwijst naar arrest nr. 210 636 van 8 oktober 2018, volstaat het vast te stellen dat in die zaak geen sprake was van een Dublinprocedure die werd opgestart na het nemen van de bijlage 13septies.

3.2.10. Volledigheidshalve weze benadrukt dat de vaststelling van de Raad dat de bestreden beslissing impliciet doch zeker is opgeheven wel degelijk verbindend is voor de verweerder en zijn diensten. Artikel 18 van het PR RvV bepaalt immers als volgt:

“De arresten zijn van rechtswege uitvoerbaar. De Koning verzekert hun uitvoering. De griffie brengt op de uitgiften, na het beschikkend gedeelte, en naar gelang van het geval, een der hiernavolgende uitvoeringsformulieren aan :

“De ministers en de administratieve overheden, wat hen aangaat, zijn gehouden te zorgen voor de uitvoering van dit arrest. De daartoe aangezochte gerechtsdeurwaarders zijn gehouden hiertoe hun medewerking te verlenen wat betreft de dwangmiddelen van gemeen recht.

[...]”

Deze bepaling geldt tevens voor arresten die worden gewezen in het kader van een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Ook verwerpingsarresten, zoals in casu, hebben gezag van gewijsde tussen de partijen. Dit gezag van gewijsde strekt zich uit tot de onverbrekkelijk met het dictum verbonden motieven waarover betwistingen bestonden en de partijen tegenspraak hebben gevoerd (RvS 2 december 2014, nr. 229.436). Wanneer het specifiek gaat om verwerpingsarresten in het kader van een vordering tot schorsing (bij uiterst dringende noodzakelijkheid), dan gaat het om een voorlopig gezag van gewijsde, dit wil zeggen dat de uitspraak voorlopig – in afwachting van een eindarrest – als waarheid geldt (cf. RvS 26 november 2013, nr. 225.614).

Aldus zal het gezag van gewijsde van het onderhavige arrest te dezen verbieden dat de verweerder, in strijd met de bovenstaande vaststelling dat de bestreden beslissing impliciet doch zeker is opgeheven en geen rechtsgevolgen meer sorteert, op enige wijze steun zoekt in de bestreden beslissing om de verzoeker alsnog te verwijderen naar zijn land van herkomst (cf. RvS 10 juni 2010, nr. 205.000), ten minste voor zolang de Raad in het kader van een eventueel navolgend beroep tot nietigverklaring geen andersluidend stadpunt zou innemen. De in de thans gehanteerde verwerpingsgrond gedane vaststelling dat de bestreden beslissing impliciet doch zeker is opgeheven is immers niet zonder gezag van gewijsde en vormt dus een onweerlegbaar vermoeden (cf. RvS 2 december 2014, nr. 229.436) dat geldt totdat de Raad er in het kader van een eventueel navolgend beroep tot nietigverklaring anders over zou beslissen.

3.2.11. Gelet op wat voorafgaat, dient de verwerende partij dan ook bijgetreden te worden in het standpunt dat het uiterst dringende karakter van de vordering niet langer vaststaat. De bestreden beslissing zal niet meer worden uitgevoerd en is minstens impliciet doch zeker opgeheven. Er worden verder geen feiten of gegevens aangebracht die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk moet worden bevolen. Zulke gegevens blijken ook niet uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier. De verzoeker maakt derhalve niet langer het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent zou zijn. Het bestaan van het uiterst dringend noodzakelijk karakter van de vordering wordt niet aangetoond.

Bijgevolg is niet voldaan aan de eerste van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig februari tweeduizend negentien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. FRANSEN

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. FRANSEN

M. MAES